

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: X se sídlem X

proti

žalované: Česká advokátní komora
se sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu kárné komise žalované ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. K 16/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. K 16/2018, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 20. 9. 2019, sp. zn. K 16/2018. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kárného provinění tím, že jako školitelka připustila, aby X, advokátní koncipientka vykonávající u ní od 8. 10. 2014 právní praxi advokátní koncipientky:

- dne 17. 7. 2017 na základě substituční plné moci datované dnem 15. 10. 2014 udělené jí X, advokátem vyškrtnutým ze seznamu advokátů vedeném žalovanou dne 1. 1. 2016, v rámci zastupování jeho bývalé klientky Ing. A. S. ve správním řízení, vedeném u Úřadu městské části města Brna, odbor všeobecný, Brno-Žabovřesky pod č. j. S-MCBZAB/10391/11/OV ve věci obnovení pokojného stavu, která byla pravomocně ukončena dne 27. 12. 2011, požádala tento úřad o nahlédnutí do spisu týkající se této věci, ačkoliv jí bylo známo, že substituční plná moc pozbyla platnosti nejpozději dne 1. 1. 2016 a nebyla tudíž oprávněna po tomto datu se touto substituční plnou mocí prokazovat,
- mimo svoji právní praxi advokátní koncipientky na základě plné moci udělené jí Ing. Z. V. dne 8. 8. 2017 a dne 9. 8. 2017 nahlédla v zastoupení Ing. Z. V. jako jeho obecný zmocněnec dne 9. 8. 2017 do spisu v rámci správního řízení, jehož byl Ing. Z. V. účastníkem, vedeného u Úřadu městské části města Brna, odbor všeobecný, Brno-Žabovřesky pod sp. zn. S-MCBZAB/10391/11/OV, a pořídila kopie z tohoto spisu,

čímž porušila § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a § 17 téhož zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 15 odst. 1 usnesení představenstva žalované č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“). Za to bylo žalobkyni uloženo kárné opatření dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii, a to pokuta ve výši 30 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že již před prvostupňovým orgánem namítala, že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby nesla odpovědnost za veškeré jednání svých advokátních koncipientů, zvláště za takové jednání, které nepodléhalo její kontrole a vedení. Žalobkyně se domnívala, že žalovaná prakticky aplikuje režim objektivní odpovědnosti školitele, avšak zcela mimo zákonný rámec. Subjektivní stránkou případného zavinění se žalovaná nezabývala.
3. K domnělému deliktu advokátní koncipientky žalobkyně uvedla, že substituční plná moc jí byla udělena spolupracující advokátní kanceláří dne 15. 10. 2014. Jednalo se o advokátní kancelář X, která se téhož roku transformovala do společnosti Zahuta, Farkač & Šilhavá, advokátní kancelář, s.r.o., dnes Zahuta Legal s.r.o. Administrativa, dokumentace i klientské mandáty tedy kontinuálně přešly z praxe samostatného advokáta (X) na společnost, která provozuje advokátní praxi doposud. Ke dni 8. 8. 2017, resp. 9. 8. 2017 nebyla Ing. A. S. bývalou klientkou, ale stávající klientkou advokátní kanceláře. Právní zastoupení s touto osobou bylo ukončeno až v září 2017 na popud advokátní kanceláře. Dle sdělení X nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nikdy předtím žádná plná moc ze strany Ing. A. S. vypovězena, a to ani X, ani X poté, co se stal rozhodnutím žalované nástupcem X. Žalovaná se spokojila s tvrzením stěžovatelky Ing. A. S., že plnou moc vypověděla, a to bez jediného důkazu.

4. Žalobkyně se domnívala, že administrativa této spolupracující advokátní kanceláře mohla advokátní koncipientku vybavit novou substituční plnou mocí, ale také nemusela, neboť se na jejím substitučním mandátu nic nezměnilo, vzhledem k právnímu nástupnictví. Žalovaná však toto hledisko ignorovala, přestože je tato skutečnost snadno dohledatelná v matrice žalované. Tak jako tak se jedná o postup třetí osoby, kterou žalobkyně nemá zájem, natož právo, jakkoliv kontrolovat nebo korigovat a už vůbec za ni nemůže nést odpovědnost.
5. Dále, jednání advokátní koncipientky na základě plné moci obecného zmocněnce nepodléhalo žádnému vyjádření ani kontrole ze strany školitele – žalobkyně. Advokátní koncipientka řádně navštěvovala školení advokátních koncipientů organizované žalovanou, jakož i interní porady v rámci advokátní kanceláře. Problematika obecného zmocnění mimo činnost v advokátní kanceláři jí byla známa i se všemi spornými úhly pohledu. Žalovaná se ovšem omezila na to, že pokud dělá advokátní koncipient něco špatně, je to důsledkem pochybení školitele – advokáta.
6. Žalobkyně namítla, že argumentace, kterou uplatnila v odvolání, byla zcela pomínuta v odůvodnění napadeného rozhodnutí (odvolací řízení proběhlo neveřejně a bez nařízeného jednání). Dle žalobkyně je odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto obecné a universální, *de facto* tedy odůvodnění absentuje, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, přičemž úvodem akcentovala, že žalobkyně nesprávně chápe povinnosti školitelky při vedení advokátní koncipientky, k čemuž odkázala na § 38 odst. 1 zákona o advokacii a čl. 3 odst. 1 usnesení představenstva žalované č. 1/1998 V ě stníku, o výchově advokátních koncipientů a dalším vzdělávání advokátů.
8. V průběhu kárného řízení bylo dle žalované jednoznačně prokázáno, že žalobkyně má jako advokátka sídlo v Praze, zatímco její advokátní koncipientka bydlí v Brně. Sama žalobkyně uvedla, že advokátní koncipientka pro ni zajišťovala zejména úkony v Brně a na jižní Moravě a že se s X domluvili, že žalobkyně prostřednictvím advokátní koncipientky bude, s ohledem na její umístění v Brně, participovat rovněž na kauzách advokáta X. Touto dohodou se však žalobkyně na významnou část pracovní doby advokátní koncipientky vzdala možnosti řádně dohlížet na výkon její koncipientské praxe.
9. Po dobu, po níž byl X advokátem, by snad bylo možné zmíněnou dohodu považovat za umožnění výkonu části koncipientské praxe v rámci stáže u jiného advokáta ve smyslu čl. 5 usnesení p ř edstavenstva žalované č. 1/1998 V ě stníku. Poté, co byl X s účinností k 1. 1. 2016 ze seznamu advokátů vyškrtnut, již tato možnost nepřichází v úvahu. Žalobkyně potvrdila, že o tomto vyškrtnutí věděla. Pokud žalobkyně tvrdila, že substituční plná moc z 15. 10. 2014 udělená advokátní koncipientce X platila i po jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů, neboť klienty X převzal jako jeho nástupce (ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o advokacii) X, pak toto by přicházelo v úvahu, pokud by s tímto postupem souhlasila Ing. A. S. Z její stížnosti na žalobkyni, jež byla impulsem pro podání kárné žaloby, však vyplývá pravý opak.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

10. X jako svědek uvedl, že advokátní koncipientce plnou moc k zastupování Ing. A. S. neudělil. Jeho odpovědi při jednání prvostupňového orgánu dne 4. 4. 2019 na dotazy kárného žalobce potvrzují, že advokátní koncipientka byla po významnou část své pracovní doby mimo dohled žalobkyně, když docházela do brněnské kanceláře X, který jí nehradil mzdu a neplatil nic ani žalobkyni za činnost advokátní koncipientky.
11. Ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně řádně dohlížela na činnost advokátní koncipientky, pokud jde o její práci v době, kdy byla v brněnské advokátní kanceláři. Žalobkyně ani netvrdila, že by od advokátní koncipientky vyžadovala informace o úkonech právní služby, které v Brně provedla, že by s ní projednávala její postup při těchto úkonech a vysvětlovala jí, zda postupovala správně, či naopak v čem byl její postup chybný a čeho by se v budoucnu měla vyvarovat. Takové jednání žalobkyně je nepochybně zaviněným porušením povinností školitelky advokátní koncipientky. Z hlediska zavinění se jedná o nepřímý úmysl, neboť tím, že takto zcela rezignovala na své povinnosti školitelky dohlížet na přinejmenším část koncipientské praxe advokátní koncipientky, byla žalobkyně srozuměna s tím, že se její advokátní koncipientka po tuto dobu může dopustit pochybení při poskytování právních služeb.
12. Pokud jde o jednání spočívající v tom, že advokátní koncipientka nahlédla do správního spisu jakožto obecná zmocněnkyně, pak je sice pravdou, že k tomu došlo mimo její koncipientskou praxi, avšak povinností žalobkyně bylo poučit advokátní koncipientku, že jako obecná zmocněnkyně nesmí během koncipientské praxe vystupovat. Jestliže by žalobkyně na činnost své advokátní koncipientky řádně a soustavně dohlížela, nemohlo by se stát, že by bez jejího vědomí v pracovní době opakovaně nahlížela do spisu mimo výkon své koncipientské praxe. Žalovaná poznamenala, že vede kárné řízení také proti advokátní koncipientce.
13. Co se týče relativní stručnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná poznamenala, že v bodu 5 odůvodnění odkazuje na podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, čímž napadené rozhodnutí dostalo požadavku na přezkoumatelnost správního rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 7 Afs 167/2016-39, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, č. j. 3 Ad 11/2015-29).

Posouzení žaloby soudem

14. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994)], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které

Shodu s prvopisem potvrzuje:

právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

17. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí reaguje na odvolací námitky žalobkyně (které však ani neshrnuje) tak, že v bodu 5 uvádí, že nebyly shledány žádné procesní vady kárného řízení, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s provedenými důkazy, je obsáhle a pečlivě odůvodněno a odvolací orgán na něj odkazuje. Následně napadené rozhodnutí podotýká, že žalobkyně prokazuje svou neznalost povinností školitelky advokátní koncipientky, k čemuž odkazuje na § 38 odst. 1 zákona o advokacii a čl. 3 odst. 1 usnesení představenstva žalované č. 1/1998 Věstníku.
18. Soud uvádí, že samo o sobě není vadou, pokud rozhodnutí o odvolání odkazuje na prvostupňové rozhodnutí a ztotožňuje se s ním (viz výše uvedený princip přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů coby jednoho celku). Za řádné odůvodnění lze však takový postup považovat výhradně tehdy, pokud obsah prvostupňového rozhodnutí fakticky vypořádává odvolací námitky (obvykle proto, že tyto námitky byly účastníkem předestřeny již v řízení před prvostupňovým orgánem).
19. O právě nastíněnou situaci však v projednávaném případě nejde. Žalobkyně ve svém odvolání (jeho odůvodnění ze dne 28. 5. 2020) poukazuje na to, že pokud jde o kárný skutek spočívající v tom, že připustila, aby její advokátní koncipientka nahlédla v zastoupení Ing. Z. V. jako jeho obecný zmocněnec do spisu v rámci správního řízení, zahrnuje prvostupňové rozhodnutí toliko krátkou právní úvahu v bodu 20. Zde je konstatováno, že žalobkyně své advokátní koncipientce nevysvětlila, že nemůže vystupovat jako obecný zmocněnec. Žalobkyně podotkla, že k tomuto závěru nebylo provedeno žádné dokazování. Níže pak žalobkyně akcentuje, že v létě roku 2017 měla její advokátní koncipientka koncipientskou praxi v délce téměř tři let a mj. absolvovala většinu školení, které žalovaná pořádá pro advokátní koncipienty, přičemž vnitřní a stavovské předpisy jsou jedny z prvních témat těchto školení.
20. Soud potvrzuje, že bod 20 prvostupňového rozhodnutí neobsahuje žádnou další úvahu, než tu zmíněnou výše. Tato úvahu je naprosto obecná a nepodložená. Předně zcela absentuje vysvětlení, proč advokátní koncipientka nesměla v daném případě vystupovat jako obecný zmocněnec, resp. zda jde o všeobecný zákaz takového jednání, či je zapovězeno jen za určitých okolností, které byly v daném případě naplněny. Soud příkladmo odkazuje na situaci, kdy by advokátní koncipient coby obecný zmocněnec zastupoval blízkého příbuzného a kdy se takový zákaz jeví *prima facie* iracionálním. Dále chybí jakékoli odůvodnění skutkového závěru, že žalobkyně své advokátní koncipientce nevysvětlila, že nesmí vystupovat jako obecný zmocněnec; rovněž chybí odkaz na důkazy svědčící o tomto závěru. Prvostupňové rozhodnutí také nikterak nereaguje na poukaz žalobkyně na fakt, že advokátní koncipientka absolvovala povinná školení (což je dohledatelné ve vnitřní evidenci žalované), jejichž součástí jsou vnitřní a stavovské předpisy, přičemž se soudu jeví jako logické, aby jejich obsahem byla i problematika zastupování mimo praxi advokátního koncipienta. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

21. Dále, žalobkyně ve svém odvolání (jeho odůvodnění ze dne 28. 5. 2020) odkazuje na to, že prvostupňové rozhodnutí opomíjí transformaci advokátní kanceláře X na společnost Zahuta, Farkač & Šilhavá, advokátní kancelář, s.r.o., dnes Zahuta Legal s.r.o. Pokud je ohledně zániku substituční plné moci datované dnem 15. 10. 2014 v prvostupňovém rozhodnutí argumentováno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 20 Cdo 2537/2009, žalobkyně oponovala, že dané usnesení se týká trvání platnosti a účinnosti přijaté plné moci advokátem, jenž vykonává praxi samostatně.
22. Soud ve shodě s žalobkyní pokládá odkaz na poslední zmíněné usnesení Nejvyššího soudu za nepřiléhavý. Žalovaná ignorovala, že X vykonával činnost advokáta coby společník společnosti Zahuta, Farkač & Šilhavá, advokátní kancelář, s.r.o., dnes Zahuta Legal s.r.o., a také to, že mu po vyškrtnutí ze seznamu advokátů byl určen nástupce X. Žalovaná se tedy vůbec nezabývala možným přechodem práv a povinností X na společnost (§ 15 zákona o advokacii) či na jeho nástupce X (§ 27 odst. 4 zákona o advokacii), konkrétně i přechodu substitučních plných mocí udělených X. Napadené rozhodnutí je proto i v této části nepřezkoumatelné.
23. Žalovaná ve vyjádření k žalobě podotkla, že s přechodem zastoupení z X na nástupce X by Ing. A. S. musela dle § 27 odst. 2 zákona o advokacii souhlasit, ze stížnosti Ing. A. S. je však zřejmý pravý opak. Soud zdůrazňuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze vadu nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí zhojit tím, že své argumenty žalovaná uvede ve vyjádření k žalobě (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, sp. zn. 8 Afs 66/2008, a ze dne 13. 10. 2004, sp. zn. 3 As 51/2003). Nelze tedy než setrvat na závěru, že napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.
24. Nadto je však i toto dodatečné zdůvodnění nedostatečné. Dle § 27 odst. 2 a 4 zákona o advokacii nedohodne-li se určený nástupce vyškrtnutého advokáta s klientem do jednoho měsíce ode dne, kdy byl klient o určení nástupce vyrozuměn, jinak nebo neučiní-li klient v této lhůtě jiné opatření, přechází na nástupce ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti vyškrtnutého advokáta, vyplývající ze smlouvy o poskytování právních služeb. Žalovaná neuvedla, kdy přesně byla klientka X A. S. vyrozuměna o určení nástupce a zda (v zákonné lhůtě) vyslovila svůj nesouhlas s přechodem na nástupce X. Soud k tomu připomíná, že X byl ze seznamu advokátů vyškrtnut již dne 1. 1. 2016, stížnost klientky Ing. A. S. byla žalované doručena dne 15. 8. 2017. O vyslovení nesouhlasu ohledně nástupce X přitom stížnost Ing. A. S. nehovoří vůbec.
25. Klientka také ve své stížnosti tvrdila, že byla nucena odvolat veškeré plné moci udělené X, a to „již před delší dobou“. Tuto tezi nijak blíže neupřesnila a ani nepodložila jakýmkoli důkazy. Napadené (a prvostupňové) rozhodnutí se těmito otázkami nezabývá, poněvadž je postaveno na nepřezkoumatelném závěru, že substituční plná moc datovaná dnem 15. 10. 2014 zanikla zánikem plné moci pro X jeho vyškrtnutím ze seznamu advokátů. Pokud ovšem žalovaná v dalším řízení, po vypořádání shora uvedených otázek, dospěje k závěru, že došlo k přechodu zastoupení z X na X, a to včetně dotčené substituční plné moci, bude se muset zabývat i okolnostmi případného odvolání plné moci pro X či pro X ze strany klientky Ing. A. S.
26. Ostatně touto otázkou se žalovaná může zabývat i primárně, tj. bez vyřešení problematiky přechodu zastoupení. Z tvrzení klientky Ing. A. S. totiž není vůbec zřejmé, zda k odvolání plných mocí nedošlo ještě před vyškrtnutím X ze seznamu advokátů, nebo dokonce ještě před změnou výkonu činnosti advokáta X ze samostatného advokáta na společníka

Shodu s prvopisem potvrzuje:

obchodní společnosti – pokud by byla plná moc již odvolána, byly by otázky přechodu zastoupení samozřejmě bezpředmětné.

Závěr

27. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání, přičemž podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná bude v dalším řízení, setrvá-li na názoru, že je třeba zamítnout odvolání žalobkyně a potvrdit prvostupňové rozhodnutí, povinna řádně odůvodnit své rozhodnutí a ve světle výše uvedeného se vypořádat s odvolacími námitkami žalobkyně.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalované zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady spojené se soudním řízením nebyly žalobkyní konkretizovány ani doloženy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: